

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologia Scholastica

Mayr, Anton

MDCCXXXII

Art. III. An etiam Revelatio privata possit esse Objectum formale fidei.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-84303](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-84303)

revelatione: & pariter neque sufficit quodcunque dicens, seu dictum, sed debet esse infallibile, atque adeo utrumque simul.

Licet autem revelatio scorsim sumpta non sit vera, est tamen vera, si informetur auctoritate Divina, vel huic jungatur, hoc est, si verba illa assumantur à DEO ut sua: & ab his, in complexo, vel concreto sumptis, potest actus fidei habere certitudinem, & veritatem firmissimam. Quæstio autem de voce foret, quænam hujus concreti *testimonium DEI infallibile* pars sit revelatio, an sit subjectum, an forma: ad quam tamen responderi potest. Si ponatur hoc concretum *testimonium DEI infallibile*, revelatio erit subjectum: & forma ejus erit veritas, seu infallibilitas Divina. Si verò concretum ponatur istud *prima veritas dicens*, revelatio erit forma. Nec est ullo modo absurdum, ut aliquid respectu concretorum, formaliter saltem diversorum, nunc sumatur per modum subjecti, alias per modum formæ: quia dependet res ab acceptance intentionali, ut posset explicari pluribus exemplis.

141. Ob. 7. Visio beatifica succedit fidei: sed visio habet pro objecto solum prædicatum Divinum: ergo etiam fides. Resp. syllogismus manifestè esse malè formatum; inferuntur enim in conclusione duo termini, qui nunquam fuere in præmissis; unde neg. conf. Visio, & fides, non debent quoad omnia esse similes; alias, sicut fides est obscura, ita etiam visio deberet esse talis: nec visio succedit fidei, ut par pari, sed ut perfectius imperfectiori: sic etiam possessio DEI succedit spei, quin illa etiam requirat absentiam boni, quam tamen requirit spes strictè dicta.

ARTICULUS III.

An etiam Revelatio Privata possit esse objectum formale fidei Divinae.

142. Cardinalis de Lugo de fide disp. 9. sect. 1. n. 17. docet, vel potius supponit, in statu puræ naturæ fuisse possibilem aliquam revelationem DEI. Et sanè ipsius ratio magni ponderis est; nam utique DEUS potuisset tunc homini, vel creaturæ cuicunque rationali, præter præcepta naturalia imponere aliquod præceptum positivum; cur enim non potuisset DEUS, etiam homini in eo statu, prohibere esum alicujus fructus, alias indifferenter, quamvis non voluisset eum elevare ad statum supernum? hoc autem præceptum non potuisset homini innotescere, nisi per aliquam revelationem Divinam.

Talis autem revelatio in eo statu non propterea fuisset Theologicè supernaturalis, quidquid sit, an futura fuisset philosophicè supernaturalis; quamvis valde probabile sit, eam nec philosophicè supernaturalem futuram fuisse; tum quia non videtur, quare præceptum, de quo modò dictum, debuerit

esse philosophicè supernaturale; tum quia non videtur esse supra exigentiam totius creaturæ aliqua DEI locutio; nam creatura rationalis, in statu naturæ puræ relicta, non exigeret auctorem suum mutum, sed potius loquentem, saltem indeterminatè, & in quibusdam naturalibus circumstantiis. Neque est (ut aliqui hinc opponunt) nimia familiaritas domini cum servo, si ei loquatur, præsertim imperando.

Imò, quamvis creatura in statu puræ naturæ locutionem DEI non exigeret, tamen, ut quidam ajunt, ea locutio non esset supernaturalis; quia DEUS producendo illam locutionem, naturaliter, sive tanquam agens naturale, eam produceret. Sic, ajunt, licet aer non exigat lucem; quia tamen sol exigit illam in aëre producere, ipsa est aëri naturalis: ut autem sol exigit producere lucem, ita, ajunt isti auctores, DEUS, etiam ut auctor naturæ, exigit posse eum sua creatura loqui, eique præcipere. Quæ autem Esparza l. 6. de virt. theol. q. 19. a. ult. ad 4. & q. 26. a. 7. in oppositum dicit, & contra possibilitatem revelationis in statu puræ naturæ assert, me non moverent, si istam quæstionem tractare, & positivè decidere vellem.

143. Sed quidquid de hoc sit, talis revelatio naturalis defacto non datur in nostro statu elevationis; nam modò omnes locutiones Divinæ sunt supernaturales: & internæ quidem locutiones sunt intrinsecè tales, utpote ex essentia sua conducentes ad finem supernum: externæ verò voces, aut scripturæ, vel alia signa, saltem sunt extrinsecè supernaturalia; quatenus DEUS ea exhibet, ex intentione aternæ salutis nostræ. Ex his autem revelationibus aliqua sunt publica, hoc est, factæ in ordine ad omnes homines, & totam Ecclesiam: alia verò privata, hoc est, factæ, non tantum uni personæ privatae (nam multæ, quæ sunt publicæ, primò uni homini, e.g. Moyse, factæ sunt, sed cum intentione, ut omnibus manifestarentur) sed sunt factæ in ordine ad unum solum, vel paucos.

Et pari ratione aliqui sunt actus fidei publica, alii fidei privatae: unde actus fidei est genus ad actum fidei publicæ, seu Catholicæ, & ad actum fidei privatae, seu non Catholicæ: sicut animal est genus ad rationale, & irrationale. Per actum fidei Catholicæ intelligimus hic in sensu restricto eum, qui est universalis, hoc est, qui assentitur objectis revelatis in ordine ad totam Ecclesiam, seu revelationi publicæ: per actum fidei non catholicæ intelligimus eum, qui non est ita universalis, sed assentitur tantum revelationi privatae. Quæritur jam, an actus, assentiens tali revelationi privatae, sit verè actus fidei Theologicæ, seu Divinæ, ita, ut habitus fidei etiam in ipsum influat, sicut in actum assentientem revelationi publicæ.

144. Dico. Actus, respiciens pro suo motivo revelationem Divinam privatam, est verè actus fidei Divinæ, & Theologicæ. ita Suarez, de fide disp. 3. sec. 10. n. 5. Tanner.

disp. 1. de fide. q. 1. n. 61. Gormaz. de virt. Theol. disp. 7. n. 284. Bellarminus tom. 4. contr. 3. gener. 2. princip. de justificat. l. 3. c. 3. & plures alii. Prob. conclusio 1. ex Tridentino, quod sess. 6. c. 12. ait: Nam, nisi ex speciali revelatione sciri non potest, quos DEUS sibi elegerit. & can. 16. ait: Siquis magnum illud usque in finem perseverantia donum se certo habiturum, absoluta, & infallibili certitudine, dixerit, nisi hoc ex speciali revelatione didicerit, anathema sit. Jam sic. Concilium hic admittit, aliquid infallibili certitudine sciri posse, ratione specialis revelationis, & quidem assentiendo per fidem Divinam: ergo actus, qui talem revelationem habet pro suo motivo, est verè actus fidei. prob. ant. in primis Concilium non facit mentionem alterius fidei, quàm Divinæ, & Theologicæ: dein loquitur de eo assensu, seu actu fidei, de quo loquebantur hæretici, quos damnat: hi autem loquebantur de assensu fidei Divinæ; defacto enim adhuc Lutherani dicunt, quemvis debere credere, se fore saluum, & quidem fide Divina, sive eâ, quæ assentitur Scripturis Sacris, vel aliis fidei mysteriis: ergo.

Confirm. Concilium Lateranense sess. 11. in Constitut. Leonis X. *Supernæ Majestatis præsidio. sub finem.* quamvis extra casum necessitatis reservet examen revelationum privatarum Sedi Apostolicæ, tamen, si periculum foret in mora, concedit, ut eæ, post examen Ordinarii, & ejus approbationem, possint prædicari (e. g. si revelaretur excidium urbis particularis, nisi ageretur poenitentia, quæ revelatio non concerneret totam Ecclesiam, adeoque esset tantum privata) ergo possent auditores earum concionum, quibus tales revelationes annuntiarentur, istis per fidem assentiri. Idem videtur colligi ex Cap. Cum ex injuncto. 12. de hæreticis.

145. Prob. conclusio 2. ratione. Assensus, præstitus revelationi privatae, convenit in objecto formali cum assensu, præstito revelationi publicæ: & hi duo assensus ad summum differunt quoad objectum materiale, vel quoad modum, aut medium recipiendi revelationem: sed hæ differentie sunt tantum accidentales, nec inferunt differentiam specificam: ergo illi duo actus non differunt specie, adeoque idem habitus fidei Theologicæ potest utrumque producere, & uterque est actus fidei Theologicæ, seu Divinæ, conseq. est clara: probantur autem præmissæ, & primo loco ma. Revelatio privata non est minus testimonium DEI infallibile, quàm publica; quod enim DEUS loquatur uni privatim, & non omnibus, non infert, quod non loquatur DEUS; alias loqueretur, & simul non loqueretur: dein æquè parum potest DEUS mentiri, vel falli, quando loquitur uni soli, quàm quando loquitur omnibus: ergo habetur totum objectum formale ad fidem requisitum, nec potest esse discrimen, nisi ratione objecti materialis, vel modi, vel medii.

146. Prob. jam min. superior. Inpri-

mis objectum materiale non specificat habitum, aut actum, ut est clarum; alias different species Theologica actus fidei de incarnatione, & alius de extremo judicio: quod nemo dixerit. Jam modus pertinet præcisè ad applicationem motivi; quod enim DEUS velit aliquid communicari, aut applicari uni, vel pluribus, non mutat objectum formale, ut per se patet. Tandem etiam ratio medii nihil facit ad rem. Sic non mutat actum fidei, sive credam propter revelationem immediatè factam mihi, sive propter factam immediatè aliis, & ad me tantum mediatè perlatam; eadem enim fide credo, qua Apostoli, qui revelationes receperunt immediatè: ergo pariter eadem fide credo aliquod mysterium, tantum revelatum mihi, qua credo aliud revelatum omnibus.

Insuper medium tantum spectat ad applicationem motivi: quæ applicatio etiam non specificat actum: vel, si etiam dicatur, medium esse partiale motivum fidei (ut debent admittere illi, qui docent, locutionem parochi, qua mediante rusticus percipit revelationem, esse partiale motivum fidei) tamen hic modus recipiendi revelationem, diversus ab eo, quo quis revelationem accipit immediatè à DEO, non affert diversitatem specificam in consideratione Theologica (nam nulla ratione probari potest, actus elicitos à rustico, per parochum instructo, & actus elicitos ab illo, qui revelationem immediatè à DEO accipit, esse species Theologica diverfos) sed isti duo modi recipiendi revelationem tantum se habent, sicut revelatio interna, & externa, quarum diversitas, ut omnes facile admittunt, non infert diversitatem specificam, in consideratione Theologica, sed ad summum aliquam, in consideratione physica: ergo neque modus recipiendi revelationem, privatus, & publicus, infert ullam differentiam specificam Theologicè talem.

ARTICULUS IV.

Solvuntur Objectiones.

147. **O**B. 1. S. Augustinus contra epistolam fundamenti c. 5. ait: Ego verò Evangelio non crederem, nisi me Catholica Ecclesia commoveret auctoritas: ergo, nisi revelatio applicetur ab Ecclesiæ auctoritate, adeoque universaliter omnibus, non potest elici actus fidei. Resp. neg. conf. S. Augustinus non recepit privatas revelationes immediatè à DEO, nec aliunde fuerunt ei sufficienter applicatæ: si autem aliquæ aliunde ei sufficienter applicatæ fuissent, tunc potuisset, & debuisset eis credere. Non potest autem negari, quod absque auctoritate Ecclesiæ possit revelatio Divina applicari, vel per illustrationem supernam clarissimam, vel per signa etiam externa, miracula &c. ut dubitari de ea prudenter non possit: quis enim neget, omnipotentem DEUM hoc posse?